

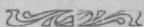
Z nami bodi, kadar žalost  
 mimo duše naše hodi,  
 da nikdar se ji ne vdamo:  
 Z nami bodi! Z nami bodi!

## VI.

Z nami bodi! Z nami bodi!  
 Ko nas bodo nesli k jami,  
 kje tedaj bo naša duša?  
 Bodi z nami! Bodi z nami!

Z nami bodi! Kadar Stvarnik  
 k sodbi sede, da nas sodi,  
 kdo obstal bi tam brez Tebe?  
 Z nami bodi! Z nami bodi!

To je ona prošnja vroča,  
 s tiho solzo porošena:  
 Stori, Mati, da se tákrat  
 ne zavrže duš nobena!



## V varstvu Marijinem.

Veliko so pretrpeli v zadnji balkanski vojski zlasti razni katoliški zavodi in samostani; toda marsikje se je očitno pokazalo posebno varstvo božje in pa pomoč nebeške kraljice Marije. Med dolgotrajnim obleganjem Odrina, ko Bolgari niso pustili nobene žive duše iz mesta, smo se dostikrat povpraševali, kako je neki s katoliškimi zavodi; ali so njih hiše še cele, ali so odrinski katoličani še živi, ali imajo še kaj živeža itd. Prednica odrinske bolnišnice, M. Ivana od Sv. Križa, pripoveduje v pismu z dne 12. aprila 1913 sledeče:

»3. februarja so se sovražnosti med Turki in Bolgari zopet pričele, znamenje, da se nam bližajo hudi časi, hujši nego kdaj poprej. Ker se mirovni odposlanci v Londonu niso mogli zediniti za mir, so jeli Bolgari mesto zopet obstreljevati, in sicer s tako silo, da tega ni moč popisati. Prve dni so neprestano streljali. Strašno

gromenje! Molili smo in goreče zdihovali k Bogu kot otrok, ki stoji na robu propada; zaupali smo na pomoč prečiste Device Marije ter se trdno zanesli, da nas bo ščitila tako, kot o priliki prve kano-nade. Bombe so švigale nad našimi glavami; šrapneli so padali in se razpokavali okrog bolnišnice, krogle so



Sv. Družina.

švigale v celih množinah okrog nas. Veliko žrtev je bilo v mestu. Četrty dan bombnega napada se je obdrsnil šrapnel ob streho naše hiše, je poškodoval vogal strehe ter se potem zaletel v sosedovo hišo, prizanesel je pa štirim otročičem in materi, ki so ravno molili. Peti dan bombardiranja je padla granata na bolnišnico; toda kakor bi jo nevidna roka zadrževala, je odletela in dleščila v nasprotno steno, kjer jo je zopet nazaj vrglo, da se je razletela ob kuhinji in ni napravila druge škode,

kakor da je od dimnika odtrgala nekaj opeke. Šesti dan je padla granata na sredo bolnišniškega dvorišča prav zraven sobe, ki je urejena za operacije. Zakopala se je dva metra globoko v zemljo, druge škode pa ni naredila.

Sveta Marija, ki je čuvala nad nami, je odvrnila od nas vse nevarnosti. Zdi se kakor da je odvrčala od nas nevarne strele, bombe in granate. V zahvalo za očitno rešitev bomo sedaj zidali lurško votlino in kapelo, kakor smo zaobljubili v dneh hude nevarnosti in velike stiske.«



## Cvetje z Marijinega vrtca.

**Kaj imaš od Marijinega vrtca?** V »vrtcu« se učiš, kako Marijo ljubiti, kako po Mariji k Jezusu priti. Ob Marijini roki boš prišel, ljubi otrok, čedalje bliže k Jezusu. — V »vrtcu« se boš naučil, da boš rad in z veseljem, pa tudi s pridom molil. — Marijin vrtec bo najboljša bramba in najgotovejše varstvo tvoje mladosti. Ko boš odrasel, boš mogel govoriti: Marijinemu vrtcu se imam zahvaliti, da sem ohranil svojo mladost čisto, nepokvarjeno in neomadeževano. — Marijin vrtec je pot k ljubemu Bogu; »vrtec« vodi negotove in nezanesljive korake otrokove; »vrtec« te bo obvaroval v viharnih dneh, ko bi te drugače morda viharji izkušnjav in zapeljevanja podrli.

»**Še ena mati**«. Na otoku Cejlonu je živel deček protestantovskih staršev v velikem prijateljstvu z nekim katoliškim dečkom. Nekoč vpraša krivoverska mati svojega ljubljenega Roberta: »Robert, kajne, mene imaš najrajši?« »Ne, mama, Boga ljubim čez vse.« »Pa potem?« Deček zamaje z glavico, pogleda resno materi v obraz. »Kako? Ali imaš še koга rajši od mene?« »Da, bolj kot tebe ljubim Mater božjo.« — Kmalu nato je zamišljena mati poiskala katoliškega duhovnika in ga prosila, naj jo pouči o nebeški Materi in o naukih katoliške Cerkve. Prestopila je v katoliško Cerkev in skupno s svojim sinčkom Robertom prejela prvo sveto obhajilo.

